

SORTIM DE DIA: ANEM A LA MOLA

Per nosaltres, els vallesans, anar a la Mola és com per els àrabs anar a la Meca. Almenys un cop a la vida cal haver pujat a aquest mític cim del Vallès.

Des de casa fins on es deixa el mitjà de transport (el cotxe de línia no arriba fins al peu del Cavall Bernat).

Amb transport heu d'anar fins a Matadepera. Entreu al poble i en sortiu passant pel pavelló arran de la Riera de les Arenes. Trobareu com a mínim tres rotondes. La més gran la mig revolteu i continueu pel carrer més principal

que és un carrer asfaltat i molt ample. Al cap d'uns 500 metres a l'esquerra hi ha una casa amb una alzina molt grossa; aquí agafareu tombant a la dreta un carrer que s'enfila recte fins al Cavall Bernat; és més estret i ple de torres al dos costats. El primer tram és recte, després fa unes giragonses i enllaça fins gairebé a sota del Cavall Bernat. Trenqueu a la dreta i a l'esquerra i davant vostre ja hi tindreu el Cavall Bernat. Ja veureu que s'acaba l'asfalt i hi trobareu cotxes aparcats, un xic abans podeu deixar el cotxe i aquí podeu començar a caminar.

Des d'on es deixa el mitjà de transport fins al cim de La Mola.

Hi ha diversos corriols però tots s'enfilen fins a passar a tocar del Cavall Bernat. Continueu pel camí més fressat que passa com un xic engorjat, a la dreta les parets de la Mola us fan companyia. I ara sí que s'enfila el corriol. De cop i volta esdevé força malmès, però abans a la dreta en trobareu un que giravolta (tots dos van al mateix lloc). Sortireu en una pista molt ampla que va a Can Poble; la

travesseu i continueu per un camí prou fresat. Al cap d'una estona es decanta cap a l'esquerra i passa per entremig d'alzines, és com un reguerot o xaragall curt. Sortiu al camí ample (és el camí dels Monjos) que ve dels dipòsits. Hi ha una alzina seca, aquí tombeu a l'esquerra; cal que aneu seguint aquest camí ample.

Trobareu un altre camí ample a la dreta, deixeu-lo i preneu el de l'esquerra. Des d'aquí teniu una àmplia visió de les serres que us envolten, de la Serra de l'Obac, del Montseny, de Montserrat, del Puig de la Creu, del pla de la Bruguera i de les urbs que han crescut desmesuradament: Matadepera, Terrassa, Sabadell, Castellar, Sentmenat, en fer-se fosc quedareu parats dels milions de llumenetes que enceses us faran espurnejar els ulls i com deia el poeta que Com el Vallès no hi ha res. Jo pessimista diria que el Vallès tot s'ha malmès.

Trobareu un corriol a la dreta que és el camí de la Senyora (si el seguísseu és una pura delícia). És un camí solitari on rarament hi passa gent, sentireu el fregadís del vostre cos amb les plantes que amanyaguen el camí.

Continuem amunt sense pèrdua perquè el camí està adobat, hi ha graons i pedres ben posades; hi trobareu molta gent que hi camina perquè és el camí de tothom per anar al cim de La Mola.

Ara a ma dreta i no gaire indicat hi ha un altre camí emblemàtic: és el de la Font Soleia, tal vegada més solitari que el de la Senyora. Passa més enlaire i per tant es gaudeix d'una bona panoràmica del Vallès. Ens anem enfilant cap a La Mola i el camí revolta i fa de bon caminar, és ample i fresat. Trobareu graons fets per la mà de l'home. Des d'aquí la Serra de l'Obac és immillorable, i també la de Montserrat.

S

O

M

t

O

t

S